

Minä en nähnyt!

Kolahdus, räsähdys ja sirpaleita lattialla. Paljain jaloin liikuntasalissa pallon perässä, potku ja osuma pallon sijasta vastustajan jalkapohjaan, rusahdus ja varvasnivelen venähdys. Huutoa ja syytöksiä: Miksi sinä sen särjät? Nyt siivoat! Tahallasi tulit eteen! Sinun syysi!

- Anteeksi, minä en nähnyt!

Kivun ja sotkun nostattaman kiukkuni keskellä en noita sanoja kuule. Tai jos kuulen, kuulen niissä selittelyn. Aivan varmasti toinen näki ja tiesi, mitä teki. Aivan varmasti hän vain minua ärsyttääkseen heitti lempilasini lattialle. Aivan varmasti hän toisen joukkueen pelaajana yritti itselleen etua sillä, että työnsi jalkansa minun eteeni.

Miksi ensimmäiseksi syytän? Miksi ensimmäinen ajatukseni on, että toinen teki sen tahallaan? Miksi en voi hyväksyä, että kyseessä oli puhdas vahinko? Koska vahinkoja sattuu ja aina ei näe. Käsi tai kyynärpää osuvat pöydän kulmalla olevaan juomalasiin ja heilauttavat sen lattialle. Pelitilanteen kaksinkamppailussa tulee yhteentörmäyksiä.

Ensi pyhänä, kolmantena paastonajan sunnuntaina, saamme tutkia itseämme ja pyytää Jumalalta apua pahaa vastaan: *Minun silmäni katsovat alati Herraan, hän päästää jalkani ansasta. Käänny puoleeni ja ole minulle armollinen, sillä minä olen yksin ja avuton.* (Ps. 25:15-16) Saamme pyytää ja saamme luottaa siihen, että hän auttaa, kun pyydämme.

-Marja Korhonen